

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7590/14

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופטת ע' ברון

העותרת: "במקום" – מתכננים למען זכויות תכנון

נגד

המשיבים: 1. ועדת המשנה להתנגדויות של מועצת התכנון
העליונה במינהל האזרחי
2. ועדת המשנה להתיישבות של מועצת התכנון
העליונה במינהל האזרחי
3. מועצה אזורית הר חברון
4. הועדה המיוחדת לתכנון ובניה הר חברון
5. ועד היישוב סנסנה

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה: ד' באב התשע"ה (20.7.2015)

בשם העותרת: עו"ד מיכאל ספרד; עו"ד אנו דעואל לוסקי

בשם המשיבים 1-2: עו"ד נחי בן אור

בשם המשיבים 3-5: עו"ד עמיר פישר

פסק-דין

הנשיאה מ' נאור:

עניינה של העתירה שלפנינו הוא באישור תכנית תכנון מפורטת 522 להקמת היישוב סנסנה באזור יהודה ושומרון. השאלה הטעונה הכרעה היא האם ניתן היה לקדם את התכנית מושא העתירה – תכנית תכנון מפורטת כמשמעותה

בסעיף 23 לחוק תכנון ערים, כפרים ובנינים, חוק זמני מס' 79 לשנת 1966 (להלן: חוק התכנון הירדני) – מבלי שהותקנה תחילה תכנית תכנון אזורית, כמשמעותה בסעיף 15 לחוק התכנון הירדני.

רקע עובדתי

1. ביום 23.5.1997 החליטה הממשלה על הקמת שתי היאחזויות נח"ל בנגב – סנסנה ויתיר (החלטה 2049 של הממשלה ה-27 (23.5.1997)). כשנה לאחר מכן החליטה הממשלה על הקמת שישה יישובים בחבל לכיש, ובהם סנסנה (החלטה 3951 של הממשלה ה-27 "תכנית התיישבות במזרח חבל לכיש ובאזור יתיר" (28.6.1998)). היישוב סנסנה אמור היה להיות מוקם "באזור בני-שמעון באזור נ"צ 1404/0855" (שם, פסקה א(2)), כלומר בתוך שטח ישראל במועצה האזורית בני שמעון. בפועל, הוקם היישוב בסמוך לנקודת הציון שנקבעה בהחלטת הממשלה בשטח אזור יהודה ושומרון (להלן: האזור). ביום 30.4.2007 דנה הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה – מחוז דרום בתכנית להסדרת הקמת סנסנה בהתאם להחלטת הממשלה (תמ"מ 66/14/4). הוועדה המחוזית השתכנעה, אמנם, בהצדקה להקמת היישוב, אולם לאחר שהוחלט להעבירו מהמועצה האזורית בני שמעון למועצה האזורית הר חברון, החליטה הוועדה המחוזית ביום 14.4.2008:

"ההסדרה הסטטוטורית של היישוב סנסנה תעשה במסגרת תכנית המתאר ליישוב אשכולות הנמצא גם כן בתחום מ.א. הר-חברון [...]. מאחר והמועצה האזורית הר-חברון אינה נכללת בתחום מחוז הדרום, מוצע להפסיק את הטיפול בקידומה של תמ"מ 66/14/4. לאור האמור ולאחר ששמעה את יו"ר הוועדה ואת הנציגים השונים, מחליטה הוועדה שלא לקדם את תמ"מ 66/14/4 ליישוב סנסנה."

2. בהמשך לכך, הופקדה ביום 20.1.2009 תכנית תכנון מפורטת 505/1 שנועדה להסדיר את הקמתו של היישוב סנסנה כשכונה של היישוב אשכולות. המשיבה 1, ועדת המשנה להתנגדויות של מועצת התכנון העליונה במנהל האזרחי (להלן: ועדת המשנה להתנגדויות), החליטה ביום 30.1.2012 לדחות את תכנית

505/1, וזאת לאחר שקיבלה התנגדות שהגישה העותרת לתכנית האמורה. הטעם העיקרי לדחיית התכנית היה נעוץ בהיעדר הצדקה תכנונית להרחבת היישוב אשכולות, וזאת לנוכח היקף עתודות הבנייה הקיימות בתחום התכנית המאושרת. בהמשך אותה שנה החליטה הממשלה על הקמת צוות שרים, בראשות ראש הממשלה, אשר הוסמך להסדיר את מעמדן של נקודות התיישבות באזור שנבנו על אדמות מדינה ובסיוע הרשויות (החלטה 4560 של הממשלה ה-32 "צוות להכרה כישובים במקומות בהם נבנו לפני שנים ביהודה ושומרון בתים על אדמות מדינה בסיוע רשויות המדינה" (22.4.2012)). צוות השרים החליט להסדיר את מעמדה של נקודת התיישבות בסנסנה, וכן את מעמדן של שתי נקודות התיישבות נוספות, שאינן רלוונטיות לענייננו. צוות השרים הנחה כי הרשויות המוסמכות באזור ינקטו בפועלות הנדרשות להסדרה תכנונית של הקמת היישוב סנסנה.

3. בהתאם להחלטת צוות השרים, ביום 24.6.2013 פורסמה להפקדה תכנית חדשה להסדרת היישוב סנסנה – תכנית תכנון מפורטת 522 – היא התכנית מושא העתירה. תכנית זו, המסדירה את סנסנה כיישוב עצמאי, מהווה שינוי לתכנית המתאר הגלילית של מחוז עזה המנדטורי (תכנית R/1, פורסמה למתן תוקף 6.12.1945). במסגרת השינוי הנזכר שונה ייעוד הקרקע מאזור חקלאי למספר ייעודים אחרים, ובהם מגורים. העותרת הגישה התנגדות לתכנית מושא העתירה. טענתה, בכל הנוגע לעתירה שלפנינו, הייתה כי הסדרה תכנונית של יישוב חדש צריכה להיעשות במסגרת של תכנית תכנון אזורית. כן העלתה העותרת שורה ארוכה של טענות תכנוניות, אך היא לא עמדה עליהן בעתירה שלפנינו. ביום 21.7.2014 דחתה ועדת המשנה להתנגדויות את התנגדותה של העותרת. מכאן העתירה שלפנינו.

טענות הצדדים

4. העותרת טענה כי על ההסדרה התכנונית של היישוב סנסנה להיעשות אך ורק במסגרת תכנית תכנון אזורית, ולא במסגרת תכנית תכנון מפורטת. לגישתה של העותרת, מלשון חוק התכנון הירדני יש ללמוד כי הקמתם של יישובים חדשים היא נושא לתכנון אזורי, ולו בלבד, וכי הכנת תכנית אזורית היא סמכות שבחובה.

פרשנות זו, כך נטען, עולה בקנה אחד עם תכלית החוק להבטיח ראייה רחבה של התכנון. העותרת הוסיפה כי אם תתקבל טענתה אין בכוונתה לטעון כי הדבר מחייב להרוס יישובים שהוקמו בלא שהוגשה התנגדות לכך בשל אי הכנת תכנית תכנון אזורית. לעומת זאת, לתכנית המפורטת ליישוב סנסנה הוגשה התנגדות כאמור, ולכן מדובר בעניין תלוי ועומד ולא בדיון שהסתיים.

5. המשיבות 1-2 (להלן: המדינה) לא חלקו על החשיבות והתועלת שבקידום תכנון אזורי כולל, אך לטענתן תכנון אזורי כולל של שטחי האזור ידרוש קביעת מסמרות בסוגיות אשר קיים חוסר ודאות לגביהן, וזאת, בעיקר, בשל חוסר הבהירות בכל הקשור לבעלות בקרקע. לגישת המדינה, אין מניעה משפטית לקדם שינויים ותיקונים לתכניות המתאר מהתקופה המנדטורית התקפות באזור – לרבות לצורך הקמת יישוב חדש – גם בהעדר תכנון אזורי. עוד טענה המדינה כי מכל מקום גם בהיעדר תכנון אזורי נבחנות התכניות על ידי מועצת התכנון העליונה, המתייחסת גם לשיקולים האזוריים-הכוללים. המשיבים 3-5 טענו בנוסף כי יש לדחות את העתירה על הסף מטעמי שיהוי, חוסר תום לב ואי צירוף משיבים רלוונטיים.

דיון והכרעה

6. העתירה שלפנינו טעונה, מכל הכיוונים, במטען פוליטי. הדבר בולט במיוחד על רקע העובדה שהעותרת מעלה טענה, שאם היא נכונה, היה ראוי להעלותה לפני עשרות שנים. אולם אנו נדרש – וזה תפקידנו – אך לשאלה המשפטית המונחת לפתחנו. אכן, "לנגד עינינו יהיו הדין ופרשנותו, ואין בדעתנו להיגרר למחוזות הקיטוב הפוליטי" (בג"ץ 5377/09 רגבים נ' שר הביטחון פסקה י"ג לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (10.8.2011); ראו גם: בג"ץ 2031/13 רגבים נ' ראש ממשלת ישראל פסקה י' לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (22.6.2015)).

7. כזכור, החוק החל בענייננו הוא חוק התכנון הירדני, כפי שתוקן בצו בדבר חוק תכנון ערים, כפרים ובנינים (יהודה והשומרון) (מס' 418), התשל"א-1971

(להלן: צו מס' 418). ברקע הנורמטיבי לענייננו מצויה, אם כן, סמכותו של המפקד

הצבאי באזור:

"השטחים ורשויות התכנון מושא העתירות דנן נמצאים תחת משטר של 'תפיסה לוחמתית' [...] בשטח הנתון ב'תפיסה לוחמתית' משמש המפקד הצבאי כ'זרועה הארוכה של המדינה', אולם אין הוא ריבון בו [...]. המפקד הצבאי שואב את גדר סמכותו משלושה מקורות עיקריים: מכללי המשפט הבינלאומי הפומבי הנוגעים לתפיסה לוחמתית; מהדין המקומי השורר באזור, המורכב מהדין שהיה קיים בו עובר לתפיסה הצבאית ומחקיקה מקומית חדשה שחוקקה על-ידי הממשל הצבאי; ומעקרונות המשפט הישראלי, לרבות כללי המשפט המינהלי החלים על הפעלת סמכות על-ידי הרשויות [...]" (בג"ץ 8171/09 ראש מועצת הכפר אל ג'אניה נ' מועצת התכנון העליונה במינהל האזרחי פסקה 20 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (20.11.2011)).

פרשנות חוק התכנון הירדני

8. הטענה שהועלתה בעתירה הייתה כאמור כי לא ניתן היה לקדם את התכנית מושא העתירה, בלי שהקמתו של היישוב סנסנה ואיתורו יוסדרו במסגרת תכנית תכנון אזורית. לאחר שקראנו בעיון את טענות הצדדים והוספנו ושמענו טענות על-פה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות טענה זו.

9. את טענתה סמכה העותרת על פרשנותו של חוק התכנון הירדני הקובע שלושה סוגי תכניות: תכנית תכנון אזורית (להלן: תכנית אזורית), תכנית תכנון מתארית (להלן: תכנית מתארית) ותכנית תכנון מפורטת (להלן: תכנית מפורטת). כך מוגדרות התכניות בהוראות הרלוונטיות בחוק התכנון הירדני:

תכניות תכנון אזוריות

15. (1) תכניות התכנון האזוריות, לרבות ההנחיות המיוחדות הקשורות אליהן, יוכנו על ידי הלשכה לפי הצורך. תכנית כאמור תהיה נתמכת על ידי דו"ח על הסקר, שיצורפו אליו המפות ואמצעי העזר האחרים הדרושים להצגת הקווים הכלליים של תכנית בינוי האזור הנדון ושל שלבי ביצועה. תכניות אלה יהוו את הבסיס עליו יושתתו התכניות המתאריות

המקומיות. והן יכללו גם הוראות לגבי העניינים הבאים:
(א) מיקום הערים והכפרים החדשים.
[...]

19. (1) יוכנו תכניות תכנון מתאריות לערי הממלכה שיכללו הוראות וכן דיווח על הסקר התכנוני וכל הנסיבות האחרות שיראו באופן כללי את שימוש הקרקעות בתחום תכנית התכנון המתארית ואת אופן התפתחות המצב הכלכלי והחברתי ושלבי ביצוע מרכיבי הבינוי השונים.

תכניות תכנון
מתאריות

(2) על תכנית תכנון מתארית להתייחס לעניינים הבאים:

(א) קביעת תוואי הדרכים והקמת דרכים חדשות.
[...]

(ד) קביעת האזורים, האתרים או הבנינים בהם מותרות או אסורות מלאכות או תעשיות מסוימות ואשר נשמרים בשלמותם למגורים, לחקלאות, לייעור או למטרות אחרות.

[ה) קביעת תנאים ומגבלות בענין שטח הקרקע עליו מותר לבנות [...]] וכן גובה וסוג המבנים שמותר להקים בכל אחד מהאזורים או באזור מסוים.

(ו) קביעת הקרקעות המיוודות לשטחים הציבוריים והפרטיים [...].

(ז) שמירת קרקע לצורך שדות התעופה, נמלים [...], בתי החולים או לכל שירותים ציבוריים אחרים.

(ח) המבנים והמתקנים האחרים [...].

[...]

(ק) הריסת שכונות ישנות וצפופות או כאלה הסותרות את צרכי התכנון, ותכנון שכונות אלה מחדש ואופן הקמתן [...].

23. (1) לאחר אישור תכניות התכנון המתאריות לערים, תוכן תכנית תכנון מפורטת לחלקים השונים של תכניות

תכנית תכנון
מפורטת

התכנון המתאריות.

[...]

(5) ניתן לכלול בתכנית תכנון מפורטת את כל הפרטים הכלולים בסעיף קטן (2) של סעיף 19 לחוק זה, כמו כן עליה לכלול באופן מיוחד הוראות לגבי העניינים הבאים:

(א) קביעת מיקומם של החנויות, השווקים, בתי הספר, מקומות התפילה, אולמות כינוס ציבוריים, בתי הקולנוע והפארקים.

(ב) קביעת תוואי הדרכים [...].

(ג) קביעת מיקום הבנינים [...].

(ד) קביעת האזורים שיש להטיל עליהם פיקוח ומגבלות מבחינה אדריכלית [...].

(ה) קביעת האזורים האסורים בכל עת שהיא לבינוי ולבנייה.

[...]

(6) ניתן לקבוע בתכנית תכנון מפורטת אזור כלשהו [...] שזקוק לתכנון או לתכנון מחדש לצרכים הבאים:

(א) תכנונו מחדש על בסיס חדש, עקב היות האזור מיושן או בעל תכנון גרוע.

(ב) לצורך שינוי אזורי המגורים והתעשיות.

(ג) לצורך הגשמת מטרה כלשהי שנקבע בתכנית.

10. לטענת העותרת, הפרשנות האפשרית היחידה ללשון החוק היא כי הקמתם של יישובים חדשים תיתכן רק על פי עקרונות שנקבעו בתכנית אזורית. זאת על סמך האמור בסעיף 15(1)(א) לפיו תכנית אזורית תכלול הוראות לגבי "מיקום הערים והכפרים החדשים", ועל סמך היעדרה של הוראה דומה מסעיפים 19 ו-23. גישה זו אין בידי לקבל. לא השתכנעתי כי לגישתה של העותרת, לפיה תכנון יישובים חדשים יכול להיעשות אך ורק במסגרת תכנית אזורית, יש אחיזה בטקסט.

מכל מקום, גם אם אניה כי לשון חוק התכנון הירדני מסוגלת לשאת את המובן (הלשוני) שמבקשת העותרת להעניק לה, זהו וודאי אינו המובן הלשוני האפשרי היחיד של הוראת סעיף 15. לגישתי, מפרשנות ראויה של סעיף 15 עולה כי משהוכנה תכנית אזורית יש לכלול בה הוראות לגבי מיקום היישובים החדשים, אך מכך אין ללמוד כי הוראות כאלה מקומן ימצאן אך ורק במסגרת תכנית אזורית. הוראת סעיף 15 מצביעה, לדעתי, דווקא על מובן לשוני אחר – לפיו תכנית אזורית אינה בגדר חובה. ניתן ללמוד זאת מהתיבה "לפי הצורך", כמאמר הסעיף כי "תכניות התכנון האזוריות [...] יוכנו על ידי הלשכה לפי הצורך". המובן הלשוני העולה מהחוק הוא שתכנית אזורית היא בגדר רשות ולא בגדר חובה.

11. לא זו אף זו: העותרת מבקשת לבודד את הוראת סעיף 15(1)(א) ולנתח את מובנה הלשוני כשהיא לעצמה. אולם מלאכת הפרשנות אינה מתמצה במשמעותו של דיבור בודד. הפרשנות עוסקת במשמעותו של דיבור בהקשר שבו הוא מופיע, ובענייננו – דבר החקיקה בשלמותו (ראו: אהרן ברק פרשנות במשפט – פרשנות החקיקה 108-106 (1993) (להלן: ברק פרשנות החקיקה); עיינו גם: שם, עמודים 120-121). הלוא "דיבור שבחוק הוא יצור חי בסביבתו. הוא מקבל צביונו מהקשר הדברים" (בג"ץ 58/68 שליט נ' שר הפנים, פ"ד כג(2) 477, 513 (1970)). בענייננו, סעיפים 19 ו-23 מספקים את ההקשר שעל פיו יש לבחון את משמעותו הלשונית של סעיף 15. בתוך כך, יש לתת משקל ללשון הציווי המופיעה בסעיף 19, לפיה "יוכנו תכניות תכנון מתאריות". זאת בניגוד ללשון "במידת הצורך" המופיעה בסעיף 15. כן יש להתייחס להוראת סעיף 23(1) לפיה תכנית מפורטת תוכן רק לאחד שתאושר תכנית מתארית. עוד יש לתת את הדעת לכך שלשון החוק אינה מגבילה את התכניות המתאריות ואת התכניות המפורטות רק לתכנון שהוא מצומצם בהיקפו או זניח באופיו (ראו, למשל: סעיפים 19(2)(ק) ו-23(6) שהובאו לעיל). לדעתי, אם כן, פרשנות ראויה של סעיף 15 מצביעה על מובן לשוני שונה מזה שהעותרת מציעה לאמץ. את סעיף 15 ראוי לפרש כקובע כי בתכנית אזורית יש לכלול הוראות בדבר מיקומם של יישובים חדשים, אך אין בכך כדי לאיין את הסמכות להקים יישוב במסגרת תכנית מתארית או במסגרת תכנית מפורטת (ראו והשוו: בג"ץ 6592/94 עיריית חברון נ' שר הביטחון, פ"ד נ(2) 617, 619 (1996)).

מכל מקום, הלשון היא רק נקודת התחלתו של התהליך הפרשני, ולא סופו. בחינת התכלית המונחת ביסודו של חוק התכנון הירדני מצביעה אף היא על כך שהפרשנות שהצעתי היא הפרשנות הראויה. אנמק.

תכליתו של חוק התכנון הירדני

12. תמצית גישה של העותרת באשר לתכלית חוק התכנון הירדני היא כי המחוקק הירדני ביקש להבטיח "ראייה רחבה" בהקמת יישוב חדש, ועל כן קבע חובה לעשות כן רק בתכנית אזורית. זאת למדה העותרת בעיקר מהרקע ההיסטורי של חוק התכנון הירדני – אשר הכיר במדרג של תכנית אזורית, בשונה מפקודת בניין ערים (1936) המנדטורית (שהכירה בתכנית מתאר ובתכנית מפורטת בלבד). לפיכך מתבקשת, כך הטענה, המסקנה כי בסעיף 15(1)(א) ביקש המחוקק הירדני להבטיח שבעת קבלת החלטה תכנונית בדבר הקמת יישוב חדש יבחנו כלל השיקולים הרחבים הרלוונטיים. לדעתי אין לקבל פרשנות זו.

13. אף אם אניח כי אכן התכלית האמורה היא התכלית הסובייקטיבית שהניח המחוקק הירדני בבסיס הוראות החוק שהובאו לעיל (ואין מסקנה זו ברורה כל עיקר, לנוכח ההיסטוריה הפוסט-חקיקתית של החוק), הרי שדבר חקיקה דורש פרשנות דינמית:

“נקודת המבט של הפרשן אינה אחורה, אלא קדימה. אמת הדבר, כחלק מהתהליך הפרשני, על השופט לחזור אל הרקע ההיסטורי ואל ההיסטוריה החקיקתית על מנת לשאוב מהם נתונים על התכלית הסובייקטיבית של החוק. אין השופט רשאי להמציא תכלית סובייקטיבית שאינה קיימת ביום חקיקתו של החוק. אך תכלית סובייקטיבית אינה התכלית היחידה שיש לחוק. בצד התכלית הסובייקטיבית ישנן תכליות נוספות, אשר הפרשן רשאי להניח את קיומן. על הפרשן להתחשב בתכליות כולן – סובייקטיביות ואובייקטיביות – בגיבוש תכלית החקיקה. על הפרשן לגבש את תכלית החקיקה באופן התואם את צורכי ההווה, והמשתלב בערכי היסוד ובחזקות התכלית שבהווה” (ברק פרשנות החקיקה, עמוד 265).

אפנה לבחון, אפוא, את התכליות האובייקטיביות המונחות ביסוד חוק התכנון הירדני.

14. לדעתי, תכליתו האובייקטיבית הקונקרטית של חוק התכנון הירדני, ברמת הפשטה גבוהה, היא לאפשר הסדרה תכנונית של האזור (על רמות ההפשטה של התכלית האובייקטיבית המונחת ביסוד דבר חקיקה, ראו: אהרן ברק פרשנות תכליתית במשפט 411 (2003) (להלן: ברק פרשנות תכליתית)). תכלית זו עולה כאמור מהחוק בכללותו ומתיישבת עם מיקומו במערך החקיקה (הן ביחס לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 – שהינו *in pari materia* – הן ביחס למכלול החקיקה באזור). היא עולה גם מהחזקה שתכליתו של חוק לקדם את הסדר הציבורי (ראו: ברק פרשנות החקיקה, עמוד 524; ברק פרשנות תכליתית, עמוד 423). הפרשנות שמציעה העותרת אינה מגשימה תכלית זו – שהיא מהיסודיות שבתכליות החוק. קבלת גישתה של העותרת, לפיה אין אפשרות להקים יישובים חדשים מבלי להסדירם במסגרת תכנית אזורית תקשה בצורה משמעותית על קידומו של כל תכנון באזור (ראו והשוו: בג"ץ 4154/91 דודין נ' מפקד כוחות צה"ל באזור הגדה המערבית, פ"ד מו(1) 89, 92 (1991) (להלן: עניין דודין)). זאת, משום שבנקודת הזמן הנוכחית קיים קושי לקדם תכנון אזורי ארוך טווח, הנובע בעיקרו מאי הבהירות המתעוררת באזור תדיר באשר לשאלת הבעלות בקרקע. כך, בהחלטתה מיום 21.7.2014 לדחות את ההתנגדות לתכנית מושא העתירה, ציינה ועדת המשנה להתנגדויות כי "כיום לא קיימת כל תכנית אזורית בתוקף, אלא קיימות מספר תוכניות מנדטוריות, ברמה המתארית [...]" (שם, פסקה 13). אימוץ הפרשנות שמציעה העותרת, אפוא, עלול להצביע על בטלותן של כל התכניות המתאריות והמפורטות באזור. העותרת טענה אמנם שאין בכוונתה לבקש לבטל תכניות אלה ולהרוס יישובים שהוקמו מכוחן, אך אחרים עשויים לבקש זאת. במבט צופה פני עתיד – אימוץ הפרשנות שמציעה העותרת עלול לסכל את קידומה של כל תכנית להקמת יישוב באזור או להרחבתו. איני סבורה כי תוצאה זו היא בגדר ה"תוצאות הסבירות" שביקש חוק התכנון הירדני להשיג (ראו: ברק פרשנות החקיקה, עמודים 543, 605-606). לא מן המותר להעיר: אימוץ הפרשנות שמציעה העותרת, יצביע גם על בטלותו של תכנון מקומי שבוצע ליישובים

הפלשתינאים (ראו והשוו: עניין דודין, עמוד 91), ואף יסכל את קידומו העתידי של תכנון לטובת האוכלוסיה הפלשתינאית באזור (על ההתחייבות שניתנה לאחרונה לאוכלוסיה הפלשתינאית לשיתופה בהליכי התכנון באזור, בעידודו של בית משפט זה, ראו: בג"ץ 5667/11 מועצת הכפר דיראת דפעה נ' שר הביטחון (9.6.2015)).

15. זאת ועוד: מוסד התכנון המוסמך לדון בתכניות מתאריות ובתכניות מפורטות באזור הוא מועצת התכנון העליונה – שהיא אותו מוסד תכנון המוסמך לדון בתכניות אזוריות – וזאת לנוכח סעיף 2(2) לצו מס' 418. במצב דברים זה, המוסד התכנוני הדין בתכניות הינו בעל ראייה מרחבית כוללת. זהו גוף אשר שוקל שיקולים תכנוניים כלליים ואשר ניתן להעלות בפניו התנגדויות בעלות אופי כללי. דומני כי בכך יש להפיג את החשש, שהעלתה העותרת, מפני בחינה צרה של החלטה תכנונית בדבר הקמת יישוב חדש.

16. אשר על כן, דעתי היא כי יש לפרש את חוק התכנון הירדני, כמכיר באפשרות לקדם תכנון מקומי להקמת יישוב חדש או להרחבתו אף בהיעדר תכנית אזורית. העתירה נדחית. אין צו להוצאות.

ה נ ש י א ה

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינה של הנשיאה מ' נאור.

ניתן היום, כ"ה באב התשע"ה (10.8.2015).

שׁוֹפֵט ת

שׁוֹפֵט ת

ה נ ש י א ה

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14075900_C10.doc עע + דו
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il